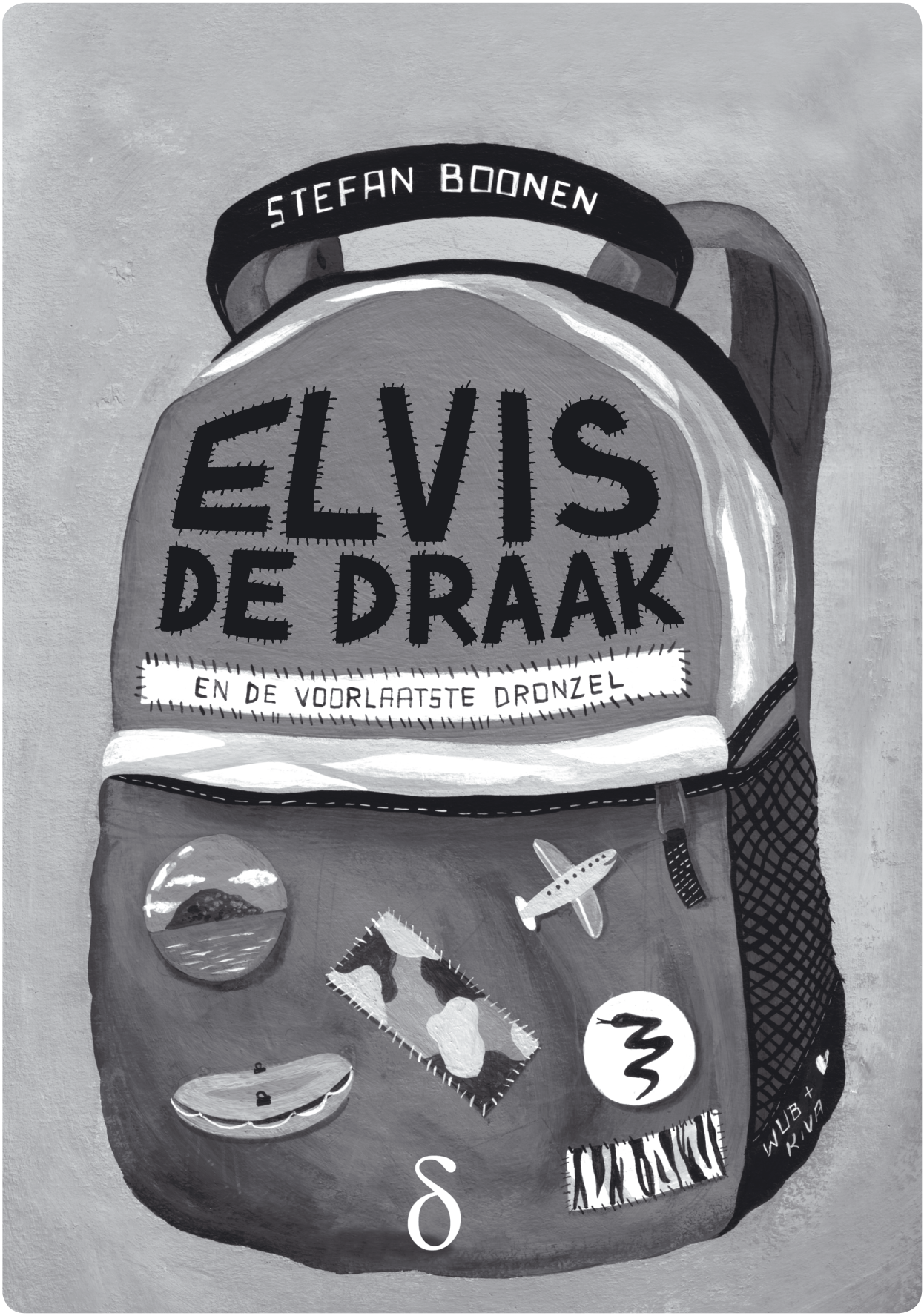

STEFAN BOONEN
ELVIS
DE DRAAK
EN DE VOORLAATSTE DRONZEL
WUB + KIVA

Knollenkoorts

Op een koude, nare woensdag in maart
schoof de postbode een grote enveloppe in de brievenbus.
Het was zo'n dag waarop de wind het voor het zeggen heeft.
IJzig en snijdend. Om kwart over elf precies
stopte de postbode voor het huis.
Hij haalde de blauwe enveloppe uit zijn tas,
duwde die met wat moeite in de brievenbus
en reed snel verder.
Elvis schoof het gordijn een beetje opzij
en keek de postbode na.
Elvis had een muts op en er hing een deken
om zijn schouders. Die deken hing er voor alle zekerheid,
voor als zijn vader of moeder opeens zouden thuiskomen.
Want Elvis was ziek, o zo ziek.
Griep en koorts en pijn, alles tegelijk.
Op woensdag had hij maar een halve dag school.
Zo erg was het dus niet dat hij thuisbleef.
Niemand zou hem missen.
Vanmorgen had Elvis een mailtje naar de directeur gestuurd.

Meester Jenz,

Het spijt me u te moeten meedellen
dat mijn zoon Elvis vandaag niet naar school kan komen.
Hij is ziek. Hooplijk geneest hij snel.

Met allerbeste groeten,
mevrouw Jolls, de mama van Elvis

Door thuis te blijven ontsnapte Elvis ook aan de gymles.
Anders was hij op dit moment,
het laatste lesuur op woensdag,
verplicht geweest rondjes te rennen,
als een aap aan het rek te hangen,
over de balken te klauteren en in de touwen te klimmen.
Gym, wie had die vervelende les bedacht? Nee, bedankt.
Hij had er een hekel aan.
Net zoals hij een hekel had aan alle vakken
waar hij niet echt goed in was: rekenen, knutselen, gym.
Jammer dat je geen punten kreeg voor
onopvallend over de speelplaats slenteren
en naar verhalen luisteren. Dat kon hij namelijk fantastisch,
luisteren als de meester een verhaal voorlas.
En het zou mooi zijn als de punten
die je haalde met een computerspel
óók op je rapport stonden.
Elvis wachtte tot de postbode om de hoek verdwenen was
en liep naar de voordeur.
Op zijn blote voeten het voortuintje in
en zo trippeldetrappel naar de brievenbus.
Op een of andere manier wist hij zeker
dat de brief voor hem bedoeld was.
Geen reclame voor zijn vader
of een duffe uitnodiging voor zijn moeder.
Jakkes, wat was het koud! De kille wind beet in zijn tenen.
De enveloppe stak een stukje uit de brievenbus.
Hij was gemaakt van glanzend donkerblauw papier.
Als een cadeautje of een reuzeverjaardagskaart
zoals zijn oma er soms een stuurde.
Alleen was hij in oktober jarig
en stuurde oma vast geen kaartjes uit de hemel.
Ze was nu precies vijf maanden en zes dagen dood.

Drie dagen na Elvis' tiende verjaardag was ze gestorven.
Hij haalde de enveloppe uit de bus. Zie je wel, dacht hij.
De brief was inderdaad voor hem bestemd.
ELVIS DE DRAAK, stond er in rode drukletters
en daaronder zijn adres.
'Ben je ziek?'
Elvis keek op.
Natuurlijk, mevrouw Steinzel, hun overbuurvrouw.
Ze leunde door het raam van haar slaapkamer.
Als altijd had ze haar groene pet op.
'Ben je ziek?' vroeg ze weer
toen Elvis niet meteen antwoordde.
'Knollenkoorts,' zei hij ernstig.
'Knollenkoorts?'
Elvis trok een pijnlijk gezicht en knikte.
Hij wist dat mevrouw Steinzel dol was op enge ziektes.
'Ik moet terug naar binnen,' zei hij.
'Je hebt geen schoenen aan,' wees mevrouw Steinzel.
'Dat moet, van de dokter,' zei Elvis.
'Je liegt toch niet, hè, jongen?'
'Nee, hoor.'
Mevrouw Steinzel sloot haar raam en Elvis draaide zich om.
Hij draaide de enveloppe om, er stond geen afzender op.
O nee, dacht hij opeens, misschien is het wel
een kaart van ma of pa.
Zitten er tickets in voor een of ander pretpark
of een cadeaubon van de speelgoedwinkel.
Om de zoveel tijd deden zijn ouders dat:
duur cadeautje hier, deftig pakje daar. Goedmakertjes.
Omdat ze het zo drukkerdedruk hadden op hun werk.
Elvis scheurde de enveloppe open. Tot zijn verrassing
vond hij geen brief of kaart vol sierlijke letters,
maar een papieren hoesje met daarin een cd-rom.

Hij vond het merkwaardig, zo'n doodgewoon schijfje
in zo'n mooie enveloppe.
Ook op het schijfje stond zijn naam. Blauwe,
hoekige letters, geschreven met een dikke stift.
Hmm. Verder niks. Zou er een film op staan,
foto's of een geheime boodschap?
Elvis liep eerst terug naar de keuken voor een glas melk.
Hij dronk het glas leeg,
stopte een kruimelkoekje in zijn mond
(als je het er in één keer in propte, kruimelde het minder)
en ging aan het bureau zitten. Hij wilde dit langzaam doen.
Er waren dingen waar hij zich het liefst
zo snel mogelijk van afmaakte:

huiswerk!
pasta met kaassaus
bezoekjes aan tante Heleen
zijn kamer opruimen
iets halen in de kelder
zijn teennagels knippen
een gedicht voordragen in de klas!
en zo nog wel een stuk of honderd (100!) dingen meer.

Maar er waren ook dingen die op hun best waren
als je er de tijd voor nam:

chocolade laten smelten in je mond
opstaan
level 4 van Rimboe
kleine cadeautjes openmaken
de laatste pagina van een strip
...
én het bekijken van een geheimzinnige cd-rom

De telefoon biepte. Elvis aarzelde voor hij opnam.
In het slechtste geval was het iemand van school,
de directeur bijvoorbeeld, die wilde nagaan hoe ziek hij was.
Of iemand van tv die op zoek was naar een jongen
voor een nieuw programma. Of iemand van Game-Out,
waar hij laatst een nieuw spel besteld had.
Elvis nam de telefoon op. 'Ja,' zei hij met een hese stem.
'Ben jij Elvis?' Het was de stem van een man.
'Mmh,' deed Elvis voorzichtig.
De man klonk niet als de directeur.
'Heb je mijn boodschap ontvangen?'
De man klonk alsof hij buiten stond.
Het waaide er, zo te horen.
'Hoezo, welke boodschap, ik weet nie...'
'In een blauwe enveloppe.'
'O, euh ... de cd-rom?' reageerde Elvis.
'Wie bent u trouwens?'
'En? Wat denk je? Heb je er zin in?'
'Waarin?' vroeg Elvis verwonderd. Ach ja, tuurlijk.
'Ik heb de cd nog niet gelezen. Bekeken, bedoel ik.
Wie bent u?' herhaalde hij.
Opeens kraakte de lijn, even was er het geluid van water
en toen zei de stem nog één woord: 'Sakkerdju!'
'Hallo? Hallo!' probeerde Elvis nog.
Het bleef stil.
Verbaasd legde Elvis de hoorn neer. Wat een rare toestand.
Nu had hij geen zin meer om er alle tijd voor te nemen.
Hij opende de cd-lade, legde het schijfje erin
en duwde de lade dicht.
Jee, wat was de computer weer traag.
Ongeduldig tokkelde hij op de tafel.
'Ja,' mompelde hij telkens als hij klikte.
Er stond maar één bestand op de cd-rom.

‘Ja,’ mompelde Elvis.
Het scherm werd zwart,
een seconde of vijf gebeurde er niks.
Het zal toch geen computervirus zijn?
flitste het door Elvis’ hoofd.
Daar hoorde je ook weleens wat over,
over virussen die een computer naar de haaien hielpen.
Alle bestanden werden gewist: teksten, foto’s, games …
Beste Elvis, stond er opeens op het scherm.
In grote goudkleurige letters.
Die vielen uit elkaar in duizenden spikkels
en uit die spikkels groeiden er even later weer woorden.

Ik kan me inbeelden dat je ouders
nog niet zo vaak over mij verteld hebben.

Die vertellen me nooit wat, dacht Elvis.
Hij verwachtte half dat de letters weer
zouden verkruimelen, maar er gebeurde niks.
Was het de bedoeling dat hij een antwoord gaf?
Wie bent u dan? tikte hij in.
Op het scherm veranderde er niks.
Hij drukte op de spatiebalk – noppes – klikte met de muis.

Ik ben Hendrik Willem de Draak.
Misschien ken je me als oom Hendrik, de broer van je vader.

Elvis’ mond zakte open. Oom Hendrik?
Hij wist niet dat zijn vader een broer had!
Klik.

Zoals je (misschien) weet, woon ik op Mabazo. Je vader
wees het eiland mogelijk al eens aan op een wereldkaart.

Nee, dacht Elvis.
We hebben thuis niet eens een wereldkaart.
Jongens, een oom op een ver eiland!
Waarom hadden zijn ouders daar nooit iets over gezegd?
Zou hij rijk zijn, oom Hendrik?
Klik.

De kans dat ik ooit terugkeer naar België, is klein.
Er is niemand die op me zit te wachten.
Als ik me mijn eigen schooltijd goed herinner,
heb je binnenkort vakantie.

Klik.
Ik wil je voorstellen om je vakantie
door te brengen op Mabazo.
Dan kunnen we elkaar eindelijk eens ontmoeten.
We zijn tenslotte bloedverwanten.

Bloedverwanten, vakantie!
Klik.

Het leven op dit eiland is bijzonder goedkoop.
De tickets voor het vliegtuig en de boot
neem ik voor mijn rekening.

Klik.

Om te achterhalen wat je antwoord is, zal ik je weldra ...

De telefoon biepte opnieuw, ongeduldig. Elvis nam snel op.
'Hallo?' zei hij.
'En? Heb je mijn boodschap gelezen?'
'Ben jij ... oom Hendrik?'

‘Inderdaad.’
‘Ik wist niet eens dat ik een oom had,’ zei Elvis.
Er klonk een zucht. ‘Dat vreesde ik al.
Tegelijk is het van weinig belang.
Wat denk je, ben ik een bezoekje waard?’
Elvis haperde. Wat een vraag!
Zou zijn oom de hele tijd zo praten?
‘Woont u echt op een eiland?’ vroeg hij.
Zijn oom grinnikte. ‘Meer een eilandje, jongen.’
‘Waar … waar ligt Mabazo dan?’
‘Op 850 kilometer van Venezuela, niet ver van Barbados.’
Elvis probeerde zich de wereldbol voor de geest te halen.
Venezuela, Barbados. Hij kon zich er niets bij voorstellen.
‘Je wilt dus ingaan op mijn uitnodiging?
Dat is mooi. Ik zorg ervoor dat alles geregeld wordt.’
‘Hoezo, geregeld!’ riep Elvis. ‘En wat als mijn ouders …’
‘Het niet goedvinden?’ Het klonk alsof oom Hendrik
spotte. ‘Zeg maar tegen hen dat je …
bijzondere redenen hebt om mij te bezoeken.
We zijn tenslotte familie, nietwaar?’
‘Dit is toch geen grap?’ vroeg Elvis.
‘Nee, hoor. Dus wanneer begint je volgende vakantie?’
Elvis kneep één oog dicht.
‘Over drie, nee, over twee weken al.’
‘Schitterend. Ik zal op je wachten. Tot binnenkort.’

Elvis bleef een hele tijd roerloos op zijn stoel zitten.
Was dit het moment waarop hij al lang zat te wachten?
Een gebeurtenis die zijn saaie, doodgewone leven
overhoop haalde.
Hij had gehoopt op een ontmoeting met ruimtewezens
of op een skelet in de kelder. Maar dit was nog beter.
Een geheimzinnige oom bezoeken op een ver eiland! Yahoe.

Zoiets kwam anders alleen in films voor.
Joepie! Iets bijzonders, eindelijk gebeurde er eens iets werkelijk bijzonders in zijn leven.
Een warme tinteling verspreidde zich over zijn rug.
Geweldig.
Deze kans zou hij niet laten voorbijgaan.
Dit mocht hij niet verknallen.
'Is het niet prachtig, Elvis,' zei hij tegen zichzelf,
'zo'n mooie kans op een groot avontuur,
iets waar ze op school nog lang over zullen praten ...'
In zijn voorhoofd verscheen een frons.
Wat zouden zijn ouders zeggen? Die vonden het vast niks.
Te lelijk of te dwaas om waar te zijn. Hmm.